

عنوان مقاله:

امکان بهره‌وری عابران پیاده از محیط‌های شهری از طریق آموزش و فرهنگ سازی

محل انتشار:

نهمین کنفرانس مهندسی حمل و نقل و ترافیک ایران (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

فرهاد مومنی - دانشجوی کارشناسی ارشد طراحی شهری دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیق

خلاصه مقاله:

نقش عابر پیاده در طراحی شهری نقش بسیار مهم و اساسی است. که متأسفانه در بسیاری نقاط دنیا از جمله در ایران به فراموشی سپرده شده است. ما در اغلب موارد خیابانها و فضاهایی را طراحی می‌کنیم که اولویت را به عبور وسایل نقلیه داده است و بنابراین برای انسانهایی که از این فضاها استفاده می‌کنند شهری را می‌سازیم خطرناک بدون احساس امنیت و خودمانی بودن در هنگام حضور در فضاهای شهری آن اتومبیل‌ها روز به روز حاکمیت خود را بر شهر بیشتر می‌کنند. و به دنبال آن نقش و حضور عابر پیاده در فضاهای شهری کم‌رنگ‌تر می‌شود. نتیجه عمل ساختن شهرها با خصوصیات انسانی پایین است. فضاها فاقد حس هویت و صمیمیت هستند. انسان به فردی غریبه در فضاهای شهری تبدیل می‌شود. یکی دیگر از پیامدهای منفی آن عدم امکان حضور افراد ناتوان و کم‌توان در فضاهای شهری است. در واقع با ایجاد فضاهای غیر ایمن و مخاطره‌آمیز سالمندان و معلولان و خردسالان امکان استفاده از این نوع فضاها را نخواهند داشت. که این به نوع خود نقص بزرگی در عملکرد یک محیط شهری به شمار می‌رود. طراح شهری به عنوان سازماندهنده به این عوامل باید به راهکارهای در این رابطه باندیشد. تا فضاهای شهری خاصیت انسانی تری پیدا کند. و در نتیجه محیطی امن‌تر و قابل قبول‌تر برای زیست انسان ایجاد گردد. اکنون در بعضی از نقاط جهان عابر پیاده و پیاده‌گرایی الویت اول را در هنگام طراحی شهری و سیاست‌گذاریهای مربوط به آن دارد. در واقع با تجربه به این قضیه رسیده‌اند که عابر پیاده‌گرایی سبب ارتقا و بهبود محیط آن منطقه شهری یا مجتمع زیستی می‌گردد. در این مقاله سعی می‌شود که با بررسی در مورد عابر پیاده و فضای مخصوص آن فضاها به ارائه راهکارهایی در این خصوص بپردازیم

کلمات کلیدی:

مهندسی ترافیک، عابر پیاده، فرهنگ سازی، مدیریت شهری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/63471>

